

СОЛОШИНЕ МОЄ

Солошине моє, ти родом із віків,
Ти хліборобський край – край мужніх козаків.
Зійшла твоя зоря в дніпровському краю.
Між тисячами сіл тебе я впізнаю.

Лунав і спів, і плач з дніпровських берегів.
В часи випробувань мій рідний край горів.
Йшли в бій твої сини – козак то чи солдат –
За волю берегів, за долю білих хат.

А сестри й матері – від зорі й до зорі –
Плекали хліб гіркий, чорніший від землі...
Могили без хрестів рядами над Дніпром,
Скорботний сум навис над кожним тут двором...

Надією живем у праці, у борні:
Коли на берег наш прилинуть світлі дні?
Солошине моє, прадавній оберіг,
Ступаю, наче в храм, до тебе на поріг.
2011 р.

НЕПЕРСПЕКТИВНЕ СЕЛО

Вітер холодний рве хмари з розгону,
Їду у справах я до району.
Снігом ріденьким покриті поля,
На хлібороба чекає земля.

Обіч дороги міцні осокори.
Їхне призначення – небу підпори.
Село «Пилипенки» – указівник
Вигулькнув хутко та хутко і зник.

Дивна постала якась дивина,
Є це село чи його вже нема?
Вже не село, а суцільна руїна,
Лихо стихійне спіткало Україну!

Той, хто «не в курсі», подума про себе:
«Це ж отаке пережить людям треба!»
Пустки-хати в чагарях, мов примари,
Вікон квадратів чорніють провали...

Чом же спіткала село страшна доля?
Чом відірвала з батьківського поля
Люд роботящий й звела нанівець?
Буде рятунок? Чи це вже кінець?

Відповідь: «Неперспективне село!»
Скільки воно хліба й м'яса дало?
Скільки дітей? Скільки рук роботящих?
Відповідь мимрить чиновник невдячний.
Той, що не нюхав ні пилу, ні гною,
Тільки пишавсь в кабінеті собою,
Їв наше сало, сири і ковбаси
Та прилаштовував стрічки й лампаси
І готував дірочки на лацкані –
Під чергові ордени і медалі.

Школу потрібно «оптимізувати»,
Ферму зламати – садок порубати,
Пошту «укрупнити» – сільпо розорити.
Хто ж у такому селі буде жити?!

Батьківське поле в бур'яні лежить,
Молодь чимшвидше у місто біжить.
Вже переповнені наші міста –
Заполонила сільська «ліміта».

Де ж той чиновник? Його там нема.
Він «персональну» отримав сповна.
Спогади вийшли з-під його руки,
Цінну пораду він дасть залюбки...

Тихо дорогою котить авто,
За ясенами вже друге село.
Знову насунула хмарка крилата –
Он у садочку розвалена хата,
Біля колодязя пень «журавля»,
Також батьківська сумує земля.

А за селом, оддалік, де повище,
Чагарником заросло кладовище.
Вмерлих хвилюють вже справи загірні,
Але чому ж і живі – не потрібні?!

У голові рій думок невеселих,
Хто ж доживає в загублених селах?
Ті, що державу міцну будували
І Україну з руїни підняли!

2013 р.

ДУМКИ ВГОЛОС

1
Над Дніпром, над степом
Пісня солов'їна,
Пісня невмируща лине до зірок.
Пісню ту співають діти України.
Україна рідна – Всесвіту куток.

В запліччі торба, в руці ціпок,
Летить з-під ніг сухий поземець.
Я не збагнув історії урок:
В своїм краю тепер я – іноземець.

19 липня 2013 р.

2
Прив'ялена сонцем палючим
Від вибухів чорна трава.
Напружилась нервом болючим
Лихого часу тятива.

Зловісна заграва летить
Під звук неприродних громів.
Від лиха хай нас захистить
Жовто-синє крило прапорів.

17 серпня 2014 р.